

Amar Singh v.. State of Punjab (M. M. Punchhi, J.)

ਐਮ. ਐਮ. ਪੰਡੀ ਜੇ.

ਅਮਰ ਸਿੰਘ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1983 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 465।

10 ਨਵੰਬਰ 1983

ਪੰਜਾਬ ਚੰਗੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ (ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ) ਐਕਟ (1962 ਦਾ XI)— ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ 4— ਪੰਜਾਬ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ (ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ) ਨਿਯਮ 1963— ਨਿਯਮ 3—ਸ਼ਬਦ 'ਪੈਰੋਲ'—ਦਾ ਅਰਥ—'ਪੈਰੋਲ' ਅਤੇ 'ਫਰਲੋ' ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ—ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ—ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਕੈਦੀ (ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ) ਐਕਟ, 1962 ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਲਈ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੀਲੀਜ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਇਸਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਲੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ

ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਦੀ ਅਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਿਆਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੈਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਮਨਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਿਜਾਈ ਜਾਂ ਵਾਢੀ ਕਰਨੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ, ਜਾਂ ਜੇ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਰਿਲੀਜ਼ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਿਹਾਈ ਕੈਦੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਲਾਭਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਈ 'ਫਰਲੋ' 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਦੀ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਣੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੈਰੋਲ ਜਾਂ ਫਰਲੋ ਇੱਕ ਰਿਆਇਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਨੰਗੀ ਰੀਡਿੰਗ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੈਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਇਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ 'ਪੈਰੋਲ' ਵਿੱਚ, ਸਜ਼ਾ ਮੁਅੱਤਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ 'ਫਰਲੋ' ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਜ਼ਾ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਬਿਤਾਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ 10)।

226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਕੇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ:

- (a) ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਾਜ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਪਿੰਡ ਕਕਰਾਲੀ, ਥਾਣਾ ਪੰਡੋਰੀ-ਕੋਤਵਾਲ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ;

- (b) ਨਜ਼ਰਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ;
- (c) ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ;

ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਐੱਮ. ਐੱਮ. ਪੁੰਡੀ, ਜੇ.)

ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ;

- (i) 215 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਚਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ;
- (ii) ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ,
- (iii) ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਲੋਂ ਵਕੀਲ ਵੀ.ਕੇ.

ਡੀ.ਐਸ.ਕੀਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਪੱਖ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਮ ਐਮ ਪੁੰਡੀ, ਜੇ. (ਮੌਖਿਕ): -

(1) ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਨਾਲੋ-ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ।

(2) ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਲਈ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਕੇਸੀ (ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਈ) ਐਕਟ, 1962 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ "ਪੈਰੋਲ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ "ਦਾ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ")।

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਾਜ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1975 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 8 ਜੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਬਿਤਾਈ ਮਿਆਦ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਕੱਟੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1983 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 301 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੇ.ਪੀ.ਐਸ. ਸੰਧੂ, ਜੇ. ਨੇ 17 ਅਗਸਤ, 1983 ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਨੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਫਸੋਸ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਆਦ ਬੀਤ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰੂਰਾਮ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਆਦਿ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, (1) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, (2) ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੀ.ਐਸ. ਯਾਦਵ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 22 ਜੁਲਾਈ, 1983 ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 253, 272 ਅਤੇ 273 ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(4) ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 8੬ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੱਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰੋਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਜਿਸਦਾ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਰਿਆਇਤ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨੇ ਲਾਭ ਲਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇ ਦਬਾਅ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਰੁਖ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਪਰ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(5) ਐਕਟ ਬਾਰੇ ਵਿਆਪਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਲਈ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੀਲੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਰਿਹਾਈਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਗੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਰਿਹਾਈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਰਿਆਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। - ਕੈਦੀ - ਆਪਣੀ ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਮਨਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹਲ ਵਾਹੁਣ, ਬੀਜਣ, ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਰਿਹਾਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ-ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ। ਹਰ-ਕਾਰਨ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਰਿਲੀਜ਼ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਿਹਾਈਆਂ, ਕੈਦੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

(1) AXR. 1980 SC/2147. ~"

(2) ਜਾਂ ਡਬਲਯੂ/ 83 ਵਿੱਚੋਂ 180 ਨੰਬਰ 23 ਮਈ, 1983 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਗਿਣਨ ਲਈ ਮਿਆਦ ਦਾ ਲਾਭਪਾਤਰੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ: -

"ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਕਿਸੇ ਕੈਦੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਣੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਈ "ਲੁਰੀਓ 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ' ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਫਰਲੋ 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਮਾਪ ਉਸ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਓਰੀ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਰੇਕ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸੂਓ-ਸੈਕਸ਼ਨ (3), ਇਸਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

"ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਗਿਣੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

Amar Singh v.. State of Punjab (M. M. Punchhi, J.)

ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਜੇ ਵੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੈਦੀ ਦੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕੈਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਰਲੋ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ (ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ)। ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ “ਪੈਰੋਲ” ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਕੈਦੀ (ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਈ) ਨਿਯਮ, 1963 ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ 3 ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ਬਦ “ਪੈਰੋਲ” ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਐਬਸਟਰੈਕਟ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"3. ਸੈਕਸ਼ਨ 3, 4, 10(1), 10(2)(ਬੀ), 10(2)(ਡੀ) ਅਤੇ 10(2)^: ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ—(1) ਅਧੀਨ ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਫਾਰਮ ਏਰੀ ਜਾਂ ਫਾਰਮ ਏ-2 ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕੈਦੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਾਲਗ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। (2) ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਮੇਤ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜੇਗਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਕੋਲ ਭੇਜੇਗਾ। ਫਿਰ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਹਾਈ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੇਗਾ?"

ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਕੀ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਿਹਾਈ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਨਰ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਕੀ ਪੈਰੋਲ ਜਾਂ ਫਰਲੋ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੈਦੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ। (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

* * * * *

(6) ਇਹ ਰਾਜ ਦੀ ਮੰਨੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ਬਦ "ਪੈਰੋਲ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ "ਫਰਲੋ" ਸ਼ਬਦ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 4 ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ ਐਕਟ 'ਤੇ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ; ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ *ਮਾਰੂ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ "ਪੈਰੋਲ" ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ।

(7) ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਉਸ ਅਧੀਨ ਲਗਾਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਅਜਿਹੇ ਕੋਰਸ ਦੀ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕੈਦੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਉਸੇ ਧਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮਾਜ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੈਦੀ; ਬਸ਼ਰਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ ਇਹ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ 'ਤੇ, ਜੋ ਲਾਗੂ ਹੈ, ਨੂੰ ਉਸ ਕੈਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਛੋਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਪੈਟੈਂਟੀ ਕੈਦੀ ਦੇ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਜੀਉ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ

Amar Singh v.. State of Punjab (M. M. Punchhi, J.)

ਉਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਧੰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰੂ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੈਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨਾ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 433-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਉਮਰ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫਿਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 72 ਦੇ ਸਿੱਟੇ (11) ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: -

“ਯੂਪੀ ਪ੍ਰਿਜ਼ਨਰਜ਼ ਰੀਲੀਜ਼ ਆਨ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1938, ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਤ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿੱਲੀ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਕੈਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਵਾਧੇ ਨੂੰ 14-ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣਗੇ। (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)।

(8) ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਯੂ.ਪੀ. ਦੇ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਵਸਥਾ ਵਰਗੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀਤਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ), ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 433-ਏ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਕੈਦ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ", ਪਰ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦੇ ਉਸੇ ਮਾਪਦੰਡ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ (ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਰਸਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ) ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੋ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਮ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ: -

" ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਰਿਹਾਈਆਂ ਜਿੱਥੇ ਤੁਰੰਤ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੈਰੋਲ, ਜਿੱਥੇ ਪੈਰੋਲ ਕੋਈ ਮੁਕਤ ਏਜੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਿੱਖ ਬੇੜੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਕੈਦ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ. ਧਾਰਾ 433-ਏ ਅਧੀਨ 14 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਵੀ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 433-ਏ ਪਾਓਰਲੇ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਗਲਤ. ਇਹ ਧਾਰਾ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪੈਰੋਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ"

(9) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਲਈ, ਮੈਂ ਰਸਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸੰਕਲਪਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਜੇਲ੍ਹ ਮੈਨੂਅਲ ਦੇ ਪੈਰਾ 516-ਬੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: -

“ਮਾਰੂ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿੱਲੀ ਕੈਦ ਹੈ। ਇਹ ਕੈਦ ਦੇ ਪਾਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 14 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 433-ਏ ਅਧੀਨ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜੇਲ੍ਹ ਮੈਨੂਅਲ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਹੋਰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ) ਦੇ 516-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ 8 ਜੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਕੈਦ (ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਹੋਣ) ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਨੂੰ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ।”

.I.L.R. Punjab and Haryana (1984)2

(10) ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਜ਼ਰੀਆ *ਮਾਰੂ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੈਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਰੋਲ ਦੇ ਸੰਕਲਪਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਖਦਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਐਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ. ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ ਪਰ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਵਿੱਚ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਤੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੱਲ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ *ਰਸਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲਦਾ ਹੈ।

ਸੁਖਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ
(ਡੀ.ਐਸ. ਤਿਵਾਤੀਆ, ਜੇ.)

ਜੇ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 433-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ 516-ਬੀ ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 516-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ 8 ਜੇ ਸਾਲ ਦੀ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਗਣਨਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਇਸ ਤੋਂ ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪੰਜਾਬ ਜੇਲ੍ਹ ਮੈਨੂਅਲ ਪਰ *ਰਸਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਈਆਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗਿਣੀ ਜਾਵੇਗੀ। . ਪੈਰੋਲ ਜਾਂ ਫਰਲੇ ਇੱਕ ਰਿਆਇਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਨੰਗੀ ਰੀਡਿੰਗ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੈਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਇਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ "ਪੈਰੋਲ" ਵਿੱਚ, ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ "ਫਰਲੇ" ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਜ਼ਾ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਆਮ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਕੈਦੀ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ "ਪੈਰੋਲ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਉਕਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਯਾਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ, *ਮਾਰੂ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ* v/ਜੇ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੂਪੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। *ਰਸਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰੇ ਕਾਰਨ ਹਨ।

(11) ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 8| ਸਾਲ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਅਜੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

N1 KS -- -

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ